

38. אמונה

האמונה אינה מה שמציגים רוב-רובם של אלו המכונים "מאמינים".

האמונה האמיתית קמה רק כאשר מפנים אדם את תוכן המסרים האלוהיים בשלמותם והופכם לחלק בלתי-נפרד הימנו, ובכך מגיע לידיעה המוחלטת והחיה בלא כל אילוץ.

מסריו של האל מגיעים דרך מילתו של האל וכן דרך הבריאה עצמה.

הכל מצביע על קיומו ועל רצונו.

מרגע שיכול אדם לחוות את כל קיומו והווייתו בצורה מודעת, בינת-לבו, מחשבתו ופעולתו יהפכו כולם לאישור אחד ומלא אושר לקיומו של האל.

אולם אז יהפוך שוקט, הוא לא ידבר על-כך רבות, אך אישיותו תהפוך כזו, אשר עומדת יציבה ובטוחה בבריאה כולה, הודות לאותה יראת-כבוד לאל, שניתן לכנותה גם אמונה-באל.

הוא לא ירחף על-פני פנטזיות, לא ייסחף להשתלבויות, ואף לא יחיה חיים-רוחניים בלבד על-פני-האדמה, אלא יביא לכדי ביצוע את עבודתו הארצית בחושים בריאים ומרץ רענן, ובתוך כך יעשה גם שימוש בשכלו הקר כנשק חד, מחושב והכרחי כדי להגן על עצמו מפני מתקפות, אולם בלא לחרוג ממידת-הצדק.

הוא לא אמור לסבול בשתיקה את הבלתי-צודק.

בכך רק יתרום לתמיכה ברשע והעצמתו.

אנשים רבים, מכל מקום, שאינם אלא מתייהרים באמונתם!

על-אף כל הכרתם הפנימית בקיומו של האל ופועלו, הם חוששים מלעגם של הספקנים.

הם חשים מבוכה, חוסר-נוחות, הם מתעלמים בשקט ובהבעת-פנים דיפלומטית מכל שיחה בעניין, ומוותרים דרך-קבע, בהתנהגותם הנבוכה, לספקנים.

זו אינה אמונה, זוהי רק הודאה פנימית!

הם מתנערים למעשה מאלוהיהם, שאליו הם מתפללים בהיחבא, ולאחר מכן מצפים ממנו בתמורה, שיעניק להם משוב.

לא ניתן למחול על ההתחשבות השקרית בספקנים בצידוק שה"מאמינים" רואים את הנושא כ"קדוש וחשוב מדי" מכדי לחשוף עצמם ללעג בעטיו.

גם לא ניתן לכנות זאת צניעות, אלא אך ורק פחדנות רדודה!

העזו לומר סוף-סוף, ילדיו הרוחניים של מי אתם!

עמדו חסרי-פחד בפני כל אדם, בגאווה על היותכם ילדי-האל!

רק אז ייאלצו בסופו-של-דבר גם הספקנים, לרסן את לעגם, שאינו אלא מסווה לחוסר-ביטחונם. כרגע, על-כל-פנים, הוא רק מתגבר וניזון מהתנהגותם הפחדנית של "מאמינים" רבים.

אנשים אלו מרמים את עצמם, משום שהעניקו למילה "אמונה" משמעות אחרת לחלוטין מזו הנדרשת.

האמונה חייבת להיות חיה, דהיינו - היא חייבת להגיע מעבר לידיעה המוחלטת עצמה, אל המעשה!

והיא הופכת למעשה מרגע שחדרה לכל, אל בינת-הלב, אל המחשבה ואל המעשה.

היא חייבת להגיע מפנימיותו של אדם והחוצה, בכל השייך לאדם, להפוך מוחשית וגלויה-לעין, אולם בצניעות, דהיינו - להיות מובנת-מאליה.

אל לו לאדם להפכה לחזות-חיצונית בלבד ואף לא להחזיקה לפניו כמגן.

אלא, כל דבר ההופך מוחשי כלפי-חוץ חייב לנבוע מן הקרינה הטבעית של ליבת-הרוח הפנימית.

לכן, אם נתבטא בצורה עממית, הרי שהאמונה הנכונה חייבת להיות כוח המוקרן מתוך רוחו של אדם, לחדור דרך עצמו ובשרו ולהפוך לטבעו היחיד והמובן-מאליו.

לא מלאכותי, לא מאולץ, לא נרכש, אלא אך ורק חי!

הביטו במאמינים הרבים:

הם טוענים כי ללא ספק קיימים חיים שלאחר המוות, ולמראית-עין אף מכוונים את מחשבתם על-פי תפישה זו.

ואולם אם תיקרה על דרכם הזדמנות כלשהי לזכות בהוכחה מוחשית לאותם חיים בעולם-שמעבר, החורגת מהתבוננותם השגרתית, הרי הם נבהלים או מזדעזעים עד עמקי-נשמתם!

והרי בכך הם מוכיחים שבבסיסם לא היו משוכנעים כלל-ועיקר בחיים אלו בעולם-שמעבר; שהרי אחרת היתה הוכחה מזדמנת מסוג זה נראית להם אך טבעית.

הם לא היו נבהלים ואף לא מזדעזעים ממנה במיוחד.

ולצד זה קיימים עוד אין-ספור מהלכים החושפים בבירור עד כמה קטנה אמונתם של אלו המכנים עצמם "מאמינים".

האמונה אינה בתוכם.